

Марія Пономаренко
Ядвіга Камінська

ВАМ КАЗОЧКА, А НАМ БУБЛИКІВ В'ЯЗОЧКА

Сценарії лялькових вистав

ТЕРНОПІЛЬ
НАВЧАЛЬНА КНИГА – БОГДАН

ББК 84.4Укр
П56

Пономаренко М., Камінська Я.

П56 Вам казочка, а нам бубликів в'язочка. Сценарії лялькових вистав. — Тернопіль: Навчальна книга — Богдан, 2006. — 96 с.

ISBN 966-692-808-6

Посібник містить добірку сценаріїв лялькових вистав, в яких оригінально й ненав'язливо розкриваються поняття добра, милосердя, любові, щирої дружби. Запропоновані сценарії призначені для лялькового театру (як аматорського, так і професійного), однак окремі ролі в них можуть грати дорослі чи діти.

Для вихователів дитячих садків, учителів початкових класів, керівників гуртків, режисерів, а також батьків, бабусь та дідусів.

ББК 84.4Укр

Охороняється законом про авторське право.

Жодна частина даного видання не може бути використана чи відтворена в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва

ISBN 966-692-808-6

© Пономаренко М., Камінська Я., 2006
© Навчальна книга — Богдан,
макет, художнє оформлення, 2006

ВІД КАЗОЧКИ ДО КАЗОЧКИ

(Лялькова вистава)

Дійові особи:

Бабуня Дарина

Дві вивірки

Лев

Вовк

Сірко

Осел

Господар

Заєць

Їжак

Їжачиха

Лісова галявина. Кругом дерева.

Виходить бабуня Дарина.

Бабуня Дарина. Доброго дня вам, наші глядачка, милі хлопчики й дівчатка. Прийміть від мене вітання, найкращі побажання, щоб наша вистава пішла нам на руку, була у ній добра наука, щоб доріжку до нас не забули і світло для душі здобули. А ви знаєте казки? Дайте відповіді на загадки.

Лісовий той дід був цар,

знав багато дуже чарів.

Із ледачого геть сина

спритного зробив хлопчину.

В казці сталось диво з див —

він царя перехитрив!

Так, діточки, це справді хитрющий “Ох”.

Дивна казка, ще яка! —

про вірона й бідняка.

Його меншенький синок

взяв у ворона млинок,
що велику силу мав —
досхочу всіх годував.
Що ж за казка, діти, така?
“Про бідного чоловіка і воронячого царя”.

Ще загадую загадку і чекаю я відгадки.

Ну й старий
цей був собака,
Не собака — неборака!
Чоловік його прогнав
і шкуриночки не дав.
Вовк собаку врятував, —
знов господар його взяв.
Про яку ідеться казку,
відгадайте всі, будь ласка!

А цю казочку ми вам зараз і покажемо.

Ліс, дерева, все похмуре, між деревами бродить собака.

С і р к о. Скільки років я вірно служив своєму господарю,
годив, добро йому робив, а тепер, на старості літ, він мені
шматка хліба пожалів і з двору прогнав.

Сів, зажурився. З-за стовбура визирає вовк,
дивиться, потім підходить.

В о в к. Здоров був, Собако!

С і р к о. Здоров, якщо не жартуєш!

В о в к. А чого ти тут ходиш?

С і р к о. Що ж, брате, прогнав мене хазяїн з двору, старий
став ...

В о в к. А зробити так, щоб хазяїн знову взяв тебе до себе?

С і р к о. Зроби, голубчику, а я вже віддячу тобі.

В о в к. Гарзд, тільки слухайся мене. Ховайтесь!

Ховаються за дерева. Входить молодиця з дитиною.

Жінка. Посидь ось, Іванку, на пеньочку, а я ягідок назбираю. *(Починає збирати.)*

Вовк тихесенько підкрадається до дитини, хапає її і хоче тікати в ліс. Сірко з голосним гавканням кидається навперейми і забирає дитину. Жінка сплескує в долоні.

Жінка. Та це ж Сірко! Спасибі тобі, що врятував дитину, хай їм грець отим ягодам! Ходімо додому!

Виходять. Вовк сидить під деревом.

Вовк. Так. Зробив добро собаці, а сам з голоду пропадаю. Отака вона правда!

Вбігає Сірко.

Вовк *(схоплюється)*. Що, знову вигнали?

Сірко. Та ні! Так вже годять, так годять, що аж незручно стає.

Вовк. Добре тобі, а мені від голоду живіт звело!

Сірко. Та я ж тобі торбу харчів приволік. Пригощайся.

Вовк. Справді?! То де ж вони?

Сірко. Сідай!

Вовк сідає на пеньок, розв'язує торбу.

Сірко. Ти мені добро зробив, а я тобі. Прощавай!

Вовк. Прощавай, прощавай, а мене не забувай.

Входить бабуня Дарина.

Бабуня Дарина.

Тут цій казочці кінець,
хто дивився — молодець.

Знов загадую загадки,
сподіваюсь на відгадки.

Що за диво-корабель
облітав аж сто земель?

Дурник на ньому літав,
пасажирів підбирав.

Всі царя перехитрили,
дурня на доньці женили.
Став із дурня — молодець.
Тут і казочці — кінець.

Так-так. Це дуже відома казка. А називається вона
“Летючий корабель”.

Була у діда доня,
мов сонечко в долонях —
розумна, трудівниця,
велика жартівниця.
Та баба не любила,
завести в ліс веліла.
Багатство їй дала
чия там голова? (Кобиляча.)

Молодці, малятка, правильна відгадка,
Дідова донька
втоми не знала,
і весь дім доглядала.
Їй, як матуся,
верба помагала
і у роботі,
і одягала.
Якось донька
черевичок згубила,
стало життя
її радісне й миле.
Любі глядачки,
треба підказку,
щоб відгадати вам
славну цю казку?

Справді, це казочка “Золотий черевичок”.

А зараз ми знову побачимо казку,
будьте уважні й слухняні, будь ласка!

Та сама декорація лісу, тільки з'явилися квіти, дерева стали
пишнішими. Вбігає руда білочка.

Білочка. Як же люблю я красне літечко! Скільки кругом
ягід, грибочків, а на ліщині — горішків видимо-невидимо!
У мене вже повний козубок!

Вбігає друга білочка. На голові у неї віночок,
на шії червоненьке намистечко.

Білочка. Ну й чудовий нині день.
Наспіваюсь я пісень.
Ля-ля-ля,
Ля-ля-ля,
наспіваюсь я пісень.

Білочка танцює. Перша дивиться і хитає головою.

Перша Білочка. І коли ти вгомонишся! Коли
працювати почнеш?

Друга Білочка. Подумаєш! Я ще не нагулялась, не
настрибалась, не натанцювалась!

Перша Білочка. А що взимку робитимеш?!

Друга Білочка. Ой, налякала! До зими ще так далеко.
Так далеко, як до неба!

Перша Білочка. Нерозумна ти, подруго. І оком не
змигнеш, як зима настане...

Друга Білочка. Подумаєш! Порадниця знайшлась!
Відчепись!

Знову закружляла у танку. Перша білочка дивиться на неї,
скрутно хитає головою.

Декорація змінюється. Дерева голі, квіти зникають. Друга білочка
бреде по лісу. Вінок засох, сама обшарпана.

Друга Білочка. Ой, де ж від холоду подітись?
Пропадаю, зовсім пропадаю... Піду до сусідки, може, допо-
може чим-небудь. У неї ж гори припасів.

Виходить перша білочка.

Перша Білочка. Яка ж ти нещасна ...

Друга Білочка. Еге ж! Яка ж я дурна була, що не слухала тебе.

Перша Білочка. Ідемо до мене. Пообідаєш, обігрієшся. А то й живи зі мною, мені так сумно.

Друга Білочка. Але ж я не заслужила на твою доброту. Я всеньке літо гуляла.

Перша Білочка. Нічого. Тепер ти влітку теж будеш трудитися, бо пізнала тепер, що без праці добра немає. От будемо разом і жити, й працювати.

Друга Білочка. Спасибі тобі, подруго, вік твоє добро пам'ятатиму. *(Виходить.)*

Бабуня Дарина.

Ось так воно і буває,
коли хтось про себе не дбає.
І знову на загадочки
чекаю я відгадочки.
Хто півника пильнував,
годував і рятував,
тричі віднімав в лисиці,
був хоробрим, як годиться?

Правильно, котик. А чи любите ви котиків? Я так і знала. Бо і сама їх дуже люблю.

Ця кумася хитра й мила
в глечик голову встромила.
Глечик виявивсь хитрющим,
в річку кумоньку втелющив. *(Лисичка.)*

А ось ще загадка:

Їжачку хто дошкуляв,
кривулякою назвав?